

Sygn. akt II K 407/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Grabowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej: J. D.

po rozpoznaniu w dniach: 12.01.2018 r. i 06.04.2018r. sprawy:

S. T. (T.)

s. R. i K. z domu B.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 lipca 2017 roku w ruchu lądowym w miejscowości B. gm. K. prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,55 ‰ zawartości alkoholu etylowego we krwi, nie stosując się tym samym do decyzji administracyjnej nr WK.5520-5-198/06 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. „A, B” wydanej w dniu 28 grudnia 2006 roku przez Starostę (...)

tj. o czyn z art.178a§1 kk w zb. z art.180a kk w zw. z art.11§2 kk

I. oskarżonego S. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to z mocy art.178a§1 kk w zb. z art.180a kk w zw. z art.11§2 kk skazuje go, zaś na podstawie art.178a§1 kk w zw. z art.11§3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art.69§1 i 2 kk i art.70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza wobec oskarżonego na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art.42§2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat,

IV. na podstawie art.43a§2 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. Ż. kwotę 684 (sześćset osiemdziesiąt cztery) złote tytułem kosztów nie opłaconej obrony z urzędu, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych za postępowanie przygotowawcze oraz kwotę 157,32 (sto pięćdziesiąt siedem 32/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

VI. na podstawie art.624§1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 407/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lipca 2017 r. funkcjonariusze Policji z Komisariatu Policji w K. S. L. oraz J. J. (1) pełnili służbę w zmotoryzowanym oznakowanym patrolu. Na trasie między B. a W., gm. K. około godz. 12.40 zauważyli samochód osobowy V. (...) nr rej. (...), którym kierował S. T.. Mężczyzna był znany funkcjonariuszom z wcześniejszych czynności służbowych, wiedzieli również, iż nie posiada on uprawnień do kierowania pojazdami. Kierujący tym pojazdem S. T. na widok radiowozu przyśpieszył. Funkcjonariusze zawrócili, włączyli sygnały świetlne i dźwiękowe, po czym udali się za oddalającym się pojazdem. W miejscowości B. zauważyli, iż S. T. skręcił w drogę do miejscowości K., a następnie na teren posesji państwa P., gdzie się zatrzymał. Funkcjonariusze po chwili wjechali za nim na teren wskazanej posesji i wysiedli z radiowozu. S. T. nie było już w pojeździe. S. L. odnalazł go w domu, w łazience. Wyczuł od niego wyraźną woń alkoholu. Mężczyzna odmówił poddania się badaniu stanu trzeźwości A. i A., zażądał pobrania krwi.

W związku z powyższym funkcjonariusze zawieźli zatrzymanego na badania krwi do Szpitala (...) w K.. We krwi pobranej o godz. 13.35 stwierdzono 0,55‰ alkoholu etylowego, kolejno we krwi pobranej o godz. 14.10 stwierdzono 0,49 ‰ alkoholu etylowego, zaś o godz. 14.40 – 41 ‰ alkoholu etylowego.

S. T. kierując w tym dniu samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) nie zastosował się do wydanej wobec niego w dniu 28.12.2006 r. przez Starostę (...) decyzji administracyjnej nr WK.5520-5-198/06 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat „A,B” .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: decyzji Starosty (...) u cofnięciu uprawnień k.29-30, sprawozdań z przeprowadzonych badań krwi pobranej od S. T. k. 8,13,18, zeznań świadków: S. L. k. 45v, 88-88v, J. J. (1) k. 88v-89, H. P. (k.77-77v, 38v-39) i J. P. (k.77v,41v-42).

Oskarżony S. T. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu 05 lipca 2017 roku, kierował pojazdem, pomimo braku uprawnień, ponieważ żaden z kolegów nie chciał go zawieźć do gospodarza po mleko. Jadąc był trzeźwy, nie spożywał żadnego alkoholu tego dnia ani poprzedniego.

Wyjaśnił, iż w połowie drogi między W. a B. minął go jadący z naprzeciwka radiowóz. On zajechał do gospodarza, nie było w środku gospodarzy, tj. J. i H. P.. Wszedł do domu i żeby na nich poczekać w korytarzu usiadł przy stole. Zobaczył, że na stole stoi napoczęta butelka wódki i postanowił, że trochę tej wódki wypije. Wypił 3 łyki. Rozbolał go żołądek, więc poszedł do łazienki. Oskarżony podniósł, iż od chwili, gdy wszedł do domu P., do chwili zatrzymania go przez L. minęło około 20 minut. Zatrzymanie uważa za prywatną rozgrywkę J., ponieważ trzy lata wcześniej został przez niego pobity i prowadzone było przeciwko niemu postępowanie sądowe, które zakończone zostało umorzeniem. (k. 26v)

Następnie, jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego zmienił swoje wyjaśnienia i wyjaśnił, iż w dniu 04 lipca 2017 roku w miejscu zamieszkania spożywał alkohol w postaci wódki w ilości 0,7 litra na dwie osoby. Wódkę zapijał piwem marki S. (...). Wypił około 4 piw tej marki, każde po 0,5 litra. Alkohol skończył spożywać około godz. 22:30. W trakcie nic nie jadł. Dodał, iż o tym, że ma wydaną decyzją o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdem wiedział. Powodem wydania tej decyzji było to, że on w 2006 roku kierował rowerem w stanie nietrzeźwości. (k. 32v)

Oskarżony w trakcie postępowania sądowego wyjaśnił natomiast, że po tym jak nie zastał nikogo w domu państwa P. poszedł do samochodu, gdzie miał pół butelki napoczętej wódki, wyjął wódkę i wypił 3 łyki. Był na czczo i rozbolał go żołądek. Poszedł do łazienki i schował tę butelkę w łazience w pralce. Kiedy korzystał z toalety do łazienki wszedł pan L..

Oskarżony dodał, iż ma wielki żal do policjantów, że nie został zatrzymany na drodze, gdyby był zatrzymany na drodze, to nie byłoby go tutaj dzisiaj. Ma podejrzenie, że najazd na dom państwa P. to prywatna zemsta J.. Oskarżony podał, iż J. go prześladowuje.

Oskarżony wyjaśnił, że od tego dnia jadąc samochodem, alkoholu nie spożywał. Od momentu kiedy przyjechał do P., do momentu przyjazdu policji, minęło kilka minut. Wziął wódkę z bagażnika, wypił ją na spokojnie w korytarzu, musiało minąć 15-20 minut zanim został zatrzymany. (k. 76v-77)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, bowiem są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków. Ponadto przedstawiona w nich wersja zdarzenia w żaden sposób nie da się pogodzić się z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Należy również podkreślić, iż wyjaśnienia oskarżonego w toku prowadzonego postępowania ewoluowały, były uzupełniane i zmieniane, co dodatkowo czyni je niewiarygodnymi.

W wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wskazywał, iż napił się wódki, która stała na stole w domu państwa P.. Po zapoznaniu się z zeznaniami świadków J. i H. P., w których wymienieni stanowczo zaprzeczyli, aby tego dnia u nich w domu znajdował się alkohol, oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia i podniósł, iż alkohol przywiózł ze sobą. Oskarżony próbował dopasować prezentowaną przez siebie wersję wydarzeń do zgromadzonego na daną chwilę materiału dowodowego. Początkowo również zaprzeczył, iż pił alkohol dzień wcześniej, po czym w kolejnych wyjaśnieniach stwierdził, iż spożywał alkohol w wieczór poprzedzający zdarzenie, tj. 4 lipca 2017 r. do godz. 22.30.

Wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazał, iż od momentu jego przyjazdu na posesję P. do momentu przyjazdu Policji minęło około 20 minut i w tym czasie spożywał alkohol są przede wszystkim całkowicie sprzeczne z zeznaniami świadków funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego.

Ich relacje były spójne, logiczne, pozbawione wewnętrznych sprzeczności, dlatego stanowiły w pełni wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. Świadkowie w przekonujący sposób opisali przebieg interwencji. Racjonalnie i skrupulatnie odtworzyli chronologię zdarzeń opisywanej sytuacji. Ich zeznania wzajemnie korespondowały ze sobą, oraz znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.

S. L. (k. 45v, 88- 88v) oraz J. J. (1) (k. 88v-89) zgodnie zeznali, iż gdy po drodze, minęli się z samochodem kierowanym przez oskarżonego, postanowili go zatrzymać, bo wiedzieli, że oskarżony jeździ bez uprawnień. On na ich widok wyraźnie przyspieszył. Wtedy zawrócili, włączyli sygnały dźwiękowe i świetlne, po czym ruszyli za nim w pościg. Pojazd kierowany przez oskarżonego skręcił w lewo w B., następnie wjechał na posesję państwa P.. Świadkowie podkreślili, iż cały czas pojazd oskarżonego był w zasięgu ich wzroku, nie widzieli go tylko przez moment, gdy oskarżony skręcił. Na posesję wjechali niemal bezpośrednio za nim, co najwyżej po 1-2 minutach. S. L. zeznał, iż znalazł oskarżonego w łazience w domu P., skulonego i chowającego się. W trakcie rozmowy z oskarżonym, wyczuł od niego woń trawionego alkoholu. Świadek podkreślił, iż nie był to świeży alkohol. Oskarżony odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu, dlatego pojechali na badanie krwi. J. J. (1) zeznał natomiast, iż oskarżony był pod wyraźnym działaniem alkoholu.

Oskarżony wyjaśniał, że świadkowie L. i J. obciążają go dlatego, przeciwko J. toczyła się sprawa karna z jego zawiadomienia, która wstecznie została umorzona i teraz ten go prześladowa i mści się. Takie twierdzenia oskarżonego są w ocenie Sądu podnoszone tylko i wyłącznie na użytek przedmiotowej sprawy i mają prowadzić do podważenia zeznań świadków obciążających oskarżonego. Funkcjonariusze wskazali, iż mają styczność z oskarżonym od wielu lat z racji wykonywanych czynności służbowych. Świadek J. J. (1) wskazał, iż wszystkie czynności wykonuje służbowo, ponadto są liczne zgłoszenia od mieszkańców, że oskarżony jeździ bez uprawnień.

Ponadto zeznania wskazanych świadków korespondują z zeznaniami H. P. (k.77-77v, 38v-39) i J. P. (k.77v,41v-42). Oboje stanowczo zaprzeczyli, aby w ich w domu stał alkohol na stole. Nie widzieli również, aby oskarżony spożywał alkohol w miejscu ich zamieszkania. Świadek H. P. wskazał, iż nie widział oskarżonego wchodzącego do jego domu,

wtedy przebywał w piwnicy. W piwnicy był około 15 minut. Przed wejściem do piwnicy oskarżonego nie było u niego w domu. Zeznał, że tego dnia w ogóle nie miał wódki w domu, tym bardziej nie trzymałby jej na stałe.

Natomiast J. P. zeznała, iż gdy była w ogrodzie około 150 m od domu widziała samochód, za którym jechał radiowóz z włączonymi sygnałami świetlnymi i dźwiękowymi. Gdy przysła pod dwój dom zobaczyła, że stoi przed nim samochód oskarżonego. Świadek podkreśliła, iż 2-3 minuty wcześniej tego samochodu nie było na posesji. Po chwili na jej podwórko wjechał radiowóz, z którego wysiedli policjanci L. i J..

Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków, gdyż ich relację są zgodne, logiczne i konsekwentne.

Powyższe stanowi zatem istotne potwierdzenie relacji funkcjonariuszy Policji, którzy wskazywali, iż jechali bezpośrednio za pojazdem oskarżonego, w pościgu z włączonymi sygnałami świetlnym i dźwiękowym. W tych okolicznościach podawana przez oskarżonego wersja, że wypił alkohol po wejściu do domu jest infantylna i wysoce nieprawdopodobna.

Ponadto należy wskazać, iż z wersją oskarżonego nie korespondują również wyniki badania jego krwi, bowiem we krwi pobranej o godz. 13.35 stwierdzono 0,55% alkoholu etylowego, kolejno o godz. 14.10 - 0,49 %, zaś o godz. 14.40 – 41 % alkoholu etylowego. Co oznacza, iż alkohol był w fazie wydalania go z organizmu, stąd wskazywał tendencje malejącą. Przyjmując, iż oskarżony spożywał alkohol około godz. 12.40-12.50, zaraz przed przyjazdem funkcjonariuszy, poziom alkoholu we krwi stopniowo wrastałby, nie zaś malał.

Poczynione w sprawie ustalenia znajdują potwierdzenie w zebranych dokumentach w postaci sprawozdań z przeprowadzanych badań krwi (k. 5,8,13), decyzji o cofnięciu uprawnień (k.29-30). Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione podmioty i treść ich nie nasuwa wątpliwości.

W trakcie prowadzonego postępowania dopuszczono również dowód w postaci opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego S. T.. Biegli wskazali, iż oskarżony nie zdradza objawów choroby psychicznej, stwierdzili zaś upośledzenie umysłowe lekkiego stopnia i zaburzenia reaktywne lękowo – depresyjne.

Biegli stwierdzili, iż S. T. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Warunki z art. 31 § 1 i 2 kk nie zachodzą (opinia k. 49-51)

Sąd w całości podzielił powyższą opinię, uznając ją za jasną, pełną i rzetelną. Biegli dokonali wnikliwej oceny, a swoje stanowisko co do rozpoznania w sposób jasny, logiczny i szczegółowy uzasadnili.

W tym stanie rzeczy wina oskarżonego jest oczywista i została wykazana przeprowadzonymi dowodami.

Sąd uznał oskarżonego S. T. za winnego tego, że w dniu 05 lipca 2017 roku w ruchu lądowym w miejscowości B. gm. K. prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,55 % zawartości alkoholu etylowego we krwi, nie stosując się tym samym do decyzji administracyjnej nr WK.5520-5-198/06 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. „A, B” wydanej w dniu 28 grudnia 2006 roku przez Starostę (...), tj. popełnienia czynu z art.178a§1 kk w zb. z art.180a kk w zw. z art.11§2 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony mając świadomość braku uprawnień kierował pojazdem, do czego nie był zmuszony żadnymi szczególnymi okolicznościami. Prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości stwarzał poważne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego.

W tym stanie rzeczy Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby.

W ocenie Sądu wobec oskarżonego nie jest konieczne wychowawcze oddziaływanie w warunkach więziennych, celem uświadomienia mu naganności jego postępowania. Sąd uwzględnił przy tym fakt, iż oskarżony nie był dotychczas

karany. (kartka karna k. 34) Ze względu na wskazaną okoliczność łagodzącą, Sąd doszedł do przekonania, że samo skazanie wpłynie na oskarżonego wychowawczo i mimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Zakreślony oskarżonemu okres próby i możliwość zarządzenia wykonania kary w przypadku kolejnego skazania, skłonią oskarżonego do refleksji i zmiany swojego postępowania. Tym samym Sąd uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności będzie w tym przypadku wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobieżenia powrotowi przez oskarżonego na drogę przestępstwa.

Zgodnie z art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Określając okres zakazu na 5 lata Sąd uwzględnił poziom alkoholu u oskarżonego w chwili popełnienia czynu oraz stopień zagrożenia jaki swoim zachowaniem stworzył dla bezpieczeństwa w ruchu. W ocenie Sądu ten środek karny wzmocni wychowawcze i zapobiegawcze oddziaływanie wobec oskarżonego.

Natomiast na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł obligatoryjne, przy skazaniu z art.178a§1 kk, świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 złotych. Orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego stanowić będzie dopełnienie funkcji prewencji ogólnej i szczególnej.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, zasadził od Skarb Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. Ź. kwotę 684 złote tytułem kosztów nie opłaconej obrony z urzędu, w tym kwotę 180 złotych za postępowanie przygotowawcze oraz kwotę 157, 32 złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Sąd miała na uwadze, iż oskarżony utrzymuje się z zasiłku z opieki społecznej.